

PARAULA I VIDA

Beata Anna Maria Janer, verge i fundadora, pregueu per nosaltres!

Amb devota acció de gràcies hem viscut la beatificació d'Anna Maria Janer, verge i fundadora de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell, i ara comença el temps de la seva intercessió pública per tots i l'hora de la seva exemplaritat i estímulo a viure amb santedat. La saviesa de la vida és deixar-se ajudar per la gràcia de Déu que ens va perfeccionant i modelant segons la imatge del Fill de Déu i Salvador nostre, Jesucrist. Ell fou la raó de la vida, el servei i l'entrega fidelíssima de la beata Anna Maria Janer, i ha de ser també la nostra joia i el nostre més gran tresor. «**En tot estimar-te i servir-te**», deia ella, referint-se a Jesucrist, el seu gran amor, i el que donarà sentit al nostre viure.

Benedicció de la campana en la celebració del 150è aniversari de l'Institut

La beata Anna Maria Janer és al cel, ens ho ha certificat l'autoritat apostòlica de l'Església, i és ciutadana plena d'aquella ciutat de què parla l'Apocalipsi, «*que no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l'omple de claror, i l'Anyell li fa llum*» (Ap 21,23). Des de la felicitat plena i la unió total amb el seu Senyor Ressuscitat, ara prega per nosaltres i no deixarà de fer davallar gràcies i amor a les seves germanes, les religioses de la Sda. Família d'Urgell, als fidels de la nostra Diòcesi d'Urgell a la qual estigué tan vinculada, i a tots els qui li preguin arreu del món. Qui no se sent avui feble i pobre? Necessitem l'ajuda de Déu i dels seus sants. La Verge Maria i els sants i beats són poderosíssims prop de Déu per ajudar els qui peregrinem per aquest món, esmaperduts i necessitats. La beatificació d'Anna Maria Janer reclama que mantinguem viva la seva memòria i intercessió, que visitem el seu sepulcre a la Seu, que l'estimem i n'imitem les virtuts. Els qui no són orgullosos ni plens de si mateixos, els qui tenen cor d'infant, saben que necessiten de Déu, i segur que li demanaran amb paciència, insistència i perseverança, amb molta confiança, tot allò que necessiten. «*Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà*», recomanava Jesús (Mt 7,7).

L'Església ha aprovat la veritat d'un miracle realitzat per Déu gràcies a la intercessió d'Anna Maria Janer. És científicament inexplicable la guarició instantània, duradora i completa de la **Sra. Anna Padrós**, velleja molt deformatada per un reumatisme poliarticular que l'havia deixada prostrada en una cadira de rodes, plena de dolor i totalment inútil. Ella volia guarir-se i ajudar, i amb les Monges que servien els ancians a l'Asil Municipal del Parc de la Ciutadella de Barcelona, el 1951 començaren una novena a la Mare Janer i el dia 9 de juny s'obrà el **miracle**: mentre era a la Capella, de cop s'aixecà de la cadira de rodes i començà a caminar amb normalitat, tot cridant «*la Mare fundadora m'ha curat!*». I pogué passar la resta dels seus dies ajudant al menjador i a la infermeria de l'Asil. Déu enviava un signe per a qui el vulgui veure, i ja sabem que «*no es veu bé més que amb el cor; l'essencial és invisible als ulls*» (A. de Saint-Exupéry).

Preguem-li també nosaltres en endavant. L'oració que l'Església ha aprovat perquè preguem per intercessió de la nova beata diu: «*Senyor, Déu nostre, vos que concedíreu a la beata Anna Maria, verge, que el vostre Fill Jesucrist fos l'ideal suprem de la seva vida i la raó de la seva entrega als altres; concediu-nos, per la seva intercessió i pel seu exemple, el do d'estimar-vos i servir-vos en els més necessitats. Per Crist Senyor nostre. Amén.*»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Un viatge de gran significació ecumènica

▶ Durant el tercer viatge a Alemanya, del 22 al 25 del passat setembre, Benet XVI visità les ciutats de Berlín, Erfurt i Freiburg. A Erfurt, considerada la ciutat de la Reforma luterana, el Sant Pare invità els cristians a la unitat per donar testimoni de Déu en el món secularitzat d'avui. En la foto, el Sant Pare conversa amb Nikolaus Schneider, president de l'Església evangèlica alemanya, en el monestir on Luter visqué com a monjo i on rebé l'ordenació com a sacerdot. Després d'Erfurt, el Papa visità el santuari marià d'Etzelbach, en una regió de l'antiga Alemanya comunista on es va mantenir viva la comunitat catòlica. (Foto de Christof Stache/AFP)

EL PROPER DIUMENGE

Diada del DOMUND 2011

El proper diumenge, dia 23 d'octubre, Diada de la Propagació de la Fe, el DOMUND, ens fixem en l'evangeli de Joan 20-21, on trobem les paraules de Jesús, dirigides als seus deixebles: «Com el Pare m'ha enviat a mi, jo també us envio...»

El Pare va enviar Jesús al món perquè estimava els homes i les dones del món. Va venir a dir-nos quelcom molt important per a nosaltres: Que Déu és Pare de tots, que ens estima a tots i que ens vol a tots a Casa seva, a la fi del nostre camí, per compartir la seva plenitud. I també ens va ensenyar com fer la ruta de la vida, amb goig i esperança.

A què ens envia, doncs, Jesús? Ens envia a portar a tot el món la Bona Nova que Ell va proclamar i en va fer la seva vida, fins a la mort i l'esclat de la seva resurrecció. A nosaltres ens ha passat —com en una cursa de relleus— el testimoni, perquè els seus amics i seguidors continuem a la terra la seva tasca evangelitzadora, amb la certesa que no estarem mai sols. «Jo sóc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

Les paraules de Jesús: «Jo us envio a vosaltres...», ens han d'omplir de joia. Quan hom fa un encàrrec a una altra persona vol dir que se'n fia. Hem pensat que Déu es refia de nosaltres? Jesús ha posat a les nostres mans la feina disseminada pel Pare, començada en el món per Ell i que nosaltres i les generacions futures hem de continuar. Heus aquí la nostra tasca, a la qual en la diada del DOMUND hauríem de prestar especial atenció, dirigida a ajudar els nostres missioners i missioneres, que són l'avançada de l'enviament de Jesús a terres llunyanes.

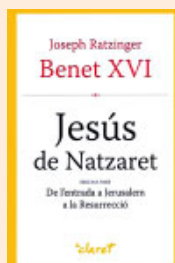
Preguem, doncs, per ells i per la feina que estan fent arreu del món. Preguem també pels països on treballen, perquè puguin obrir-se aviat a l'estabilitat i l'autonomia de subsistència.

Sentir-se enviat no és escoltar o llegir quelcom que ens commou, és fer de l'Evangelí de Jesús vida en la nostra vida.

No perdem l'oportunitat de fer-ho! Siguem generosos i obrim el nostre cor!

**Delegats de Missions
de Catalunya i Andorra**

Publicació en català de la segona part de *Jesús de Natzaret*, de Benet XVI

Editorial Claret ha publicat la segona part de la trilogia que Benet XVI-Joseph Ratzinger dedica a Jesucrist. Aquesta segona part segueix els fets de la vida de Jesús des de la seva entrada a Jerusalem fins a la resurrecció. És un llibre de 286 pàgines (preu: 21 euros). La primera part de la trilogia també la va publicar Editorial Claret. La tercera part estarà dedicada a comentar els Evangelis de la infància de Jesús.

DIUMENGE XXIX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungit, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats perquè no trobi tancades les portes.

El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. Jo sóc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis, t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo sóc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

▶ Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor arreu de la terra. / Conteu a les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentencieu amb raó les causes dels pobles. R.

▶ Comença la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau.

Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb tota convicció.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense mirament per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què penseu d'això?: És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» Jesús que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut». Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar». Jesús els respon: «Doncs, torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Así dice el Señor a su Ungido, a Ciro, a quien lleva de la mano: «Doblegaré ante él las naciones, desceñiré las cinturas de los reyes, abriré ante él las puertas, los batientes no se le cerrarán.

Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título, aunque no me conocías. Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí, no hay dios. Te pongo la insignia, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor, y no hay otro.»

▶ Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles son apariencia, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Postraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiembale en su presencia la tierra toda; / decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente.» R.

Jesús i els fariseus: el tribut al Cèsar. Pintura d'Antonio Arias († 1684). Museu del Prado, Madrid

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz. Siempre damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones. Ante Dios, nuestro Padre, recordemos sin cesar la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y el aguante de vuestra esperanza en Jesucristo, nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados en Dios, que él os ha elegido y que, cuando se proclamó el Evangelio entre vosotros, no hubo sólo palabras, sino además fuerza del Espíritu Santo y convicción profunda.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta. Le enviaron unos discípulos, con unos partidarios de Herodes, y le dijeron: «Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad; sin que te importe nadie, porque no miras lo que la gente sea. Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?» Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto.» Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta cara y esta inscripción?» Le respondieron: «Del Cèsar.» Entonces les replicó: «Pues pagadle al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios.»

COMENTARI

El Cèsar i Déu

l'altra solució sembla que és apujar els impostos. Els entesos discuteixen si és una bona mesura, tenint en compte la precària disponibilitat econòmica de molts ciutadans.

També a Jesús li plantejaven qüestions d'aquesta mena, adaptades a l'ambient del seu temps. Entre la gent de Palestina, el motiu per no voler pagar els impostos romans era que es tractava d'un imperi estranger, contrari a la fe i la llei del poble d'Israel. Per això li proposen a Jesús una pregunta enverinada: «És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?» La seva famosa resposta («Torneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu allò que és de Déu»), resulta inesperada i desconcertant.

Davant dels qui esperaven una oposició radical de Jesús al poder romà, ell sembla dir que l'àmbit econòmic i polític té les seves pròpies normes, que cal respectar. Al mateix temps, recorda que en la vida humana hi ha una dimensió transcendent, que s'ha de valorar i situar en el lloc que li correspon.

La societat humana s'ha d'organitzar d'acord amb les seves pròpies regles, que han de buscar el bé comú, sense que els plantejaments religiosos hi interfereixin. Al mateix temps, els criteris polítics no han de condicionar ni impedir la fe i la vida religiosa de les persones i els grups humans.

Agustí Borrell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Rm 4,20-25 / Lc 1,69-75 / Lc 12,13-21 ■ **dimarts:** 2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9 ■ **dimecres:** Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48 ■ **dijous** (□ Terrassa): Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53 ■ **divendres:** Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59 ■ **dissabte:** Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9 ■ **diumenge** vinent, XXX de durant l'any (□ Urgell) (lit. hores: 2a setm.): Ex 22,21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22,34-40.

Els impostos no són gens populars. Mai no ho han estat. Molta gent intenta no pagar impostos o pagar-ne pocs, ja sigui amb mitjans legals o a través de l'economia submergida. En no pocs ambients, aquesta actitud és acceptada sense escrúpols. Hi ha qui la justifica per la corrupció o la incompetència de determinats polítics.

I tanmateix els impostos són imprescindibles perquè funcionin els serveis públics. En una situació com l'actual, tornen a estar sobre la taula. Venim d'un temps en què les administracions públiques s'han endeutat sense mesura, i ara no tenen recursos per afrontar la crisi. A part de retallar despeses i serveis, de vegades de forma dràstica,

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Sembrar la bona llavor amb confiança

L'encert de Pau va ser partir de l'experiència prèvia dels ciutadans d'Atenes. En la seva predicació a l'areòpag, Pau apel·la a les pràctiques religioses dels atenesos —el Déu que adoren sense conèixer— i a la bellesa del món exalta da pels seus poetes per donar a conèixer Déu. La llavor de l'Evangeli plantada per

Pau en el cor dels atenesos, malgrat el seu fracàs inicial, va donar uns fruits que ens han arribat fins ara. Pau va ser capaç de posar els fonaments per aconseguir que el germin de l'Evangeli arrelés en la terra de la cultura clàssica, la civilització més potent d'aquella època. La conjunció dels dos elements, el cristià i el clàssic, s'ha mostrat prou fecunda al llarg dels segles.

És possible que, en l'actualitat, ens trobem en una situació similar a la viscuda per Pau a Atenes o Moisès a Nebó: sembla que s'hagi acabat el camí. Ara bé, no som

al final del viatge sinó al final d'una etapa i a l'inici d'una altra.

La cultura occidental és la civilització més poderosa que mai hagi existit. Podem pensar que és una societat prou satisfeta d'ella mateixa com per riure's de les creences religioses i, per tant, poc receptiva al missatge de l'Evangeli. Però és la nova Terra Promesa.

El repte del cristianisme és arrelar-hi, tal i com Abraham, Isaac, Jacob, Josep i Moisès van inserir la seva experiència de fe en els paràmetres del seu temps. Cal aprendre d'ells, i de Pau també, a apreciar el valor de les aportacions de cada cultura, sense deixar de combatre decididament els aspectes que puguin atemptar contra la dignitat de l'ésser humà, per construir una societat fidel a l'experiència espiritual rebuda i en sintonia amb els signes dels temps.

Josep Otón

(*Històries i personatges*. Ed. Claret, Barcelona 2009)

Hacer el bien

Se llama Rosalía. Es viuda y madre de dos hijos. Ha trabajado toda su vida en el bar-restaurant de su casa, en Gracia. Siempre acogió a pobres y a marginados. Les daba un plato caliente y un lugar cubierto, en el patio, donde pasar la noche.

Ahora ella vive en una residencia. Al lado de su habitación tiene una señora totalmente imposibilitada. Está en la cama. No habla ni abre los ojos.

Rosalía iba a visitarla todos los días. Le cogía la mano, para que sintiera su presencia y su afecto. Le contaba cosas de ella, de sus hijos, del mundo... Le hacía un pequeño masaje en los brazos y las manos.

Una vez tuvo que ausentarse unos días. Fue a despedirse de su vecina. Cogió su mano y le dijo que:

—«Sentía no poderle hacer compañía hasta que regresara». La enferma cogió con ambas manos las de Rosalía y se las apretó fuertemente, como señal de agradecimiento.

Al regresar le dijeron que su vecina había muerto.

R. Guardini, profesor de las Universidades de Berlín, Tübingen y Múnich, afirmaba: «El conocimiento del bien es motivo de alegría». ¡Cuánto más lo será *hacer* el bien!

J. M. Alimbau

SANTORAL

16. ✠ Diumenge XXIX de durant l'any. Mare de Déu de la Bonanova; santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Cominges.

17. Dilluns. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.

18. Dimarts. Sant Lluç, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.

19. Dimecres. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev.

jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694-Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. Dijous. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. Divendres. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat mr.; santa Celina, mare de sant Remigi.

22. Dissabte. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs. a Osca; beat Joan Pau II, papa (1978-2005).

EDUCAR

La violencia deportiva

¿Qué se puede hacer para reeducar a los aficionados deportivos violentos, jóvenes y no tan jóvenes?

• En primer lugar, no favorecer que su naturaleza agresiva se transforme en violencia en el campo de juego. Evitemos, por tanto, las noticias que provocan actitudes violentas, que caldean los ánimos... en los medios de comunicación. Por el contrario, hay que transmitir mensajes pacificadores, tanto en la megafonía y en los paneles de los mismos estadios como por los medios de comunicación.

• En segundo lugar, cabe insistir en las iniciativas legislativas: restricciones del consumo de alcohol en el estadio y alrededores; multas a los autores de altercados o penas de privación de libertad; exclusión de los violentos de la entrada en los estadios, etc. Medidas de vigilancia en la entrada de los recintos deportivos para que no se introduzcan objetos peligrosos (cohetes, petardos, botellas, palos...).

• Y, en tercer lugar —quizás el punto que me parece de mayor importancia—, deben promocionarse programas de educación pública (que prácticamente no existen en la actualidad), basados en las normas de convivencia ciudadana, haciendo especial énfasis en la honorabilidad deportiva.

• En conclusión, creo que es posible incidir sobre muchos de los factores que favorecen la aparición de la violencia en el deporte con el fin de prevenirla. *La educación deportiva tiene como objetivo que sea una competición entre caballeros.*

Dr. Paulino Castells

(*Tenemos que educar*, Ed. Península. *Hem d'educar*, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JOAN CARLES MÈLICH

Emparaulant el món

Amb motiu del 75è aniversari del P. Lluís Duch, monjo de Montserrat i antropòleg, Fragmenta Editorial li ret homenatge amb l'edició d'un llibre que convida a la lectura de la seva peculiar antropologia, desenvolupada al llarg de més de quaranta obres i de centenars d'articles científics. Amb el títol *Emparaular el món*, expressió que utilitza sovint el P. Duch, el llibre conté una introducció general al seu pensament, un conjunt d'aportacions centrades en moments principals de la seva obra o que hi entren en diàleg, així com dos textos del mateix pensador sobre la qüestió del mite. Joan Carles Mèlich, professor titular de filosofia de l'educació de la Universitat Autònoma de Barcelona, ha codirigit el llibre, amb Ignasi Moreta i Amador Vega.

Què hi ha al darrera del llibre *Emparaular el món*?

Hi ha un intent de donar a conèixer la seva obra i d'entrar-hi en diàleg. El llibre comença amb una introducció al seu pensament i continua amb textos d'intel·lectuals catalans i iberoamericans que dialoguen amb la seva filosofia.

Què destacaria de la figura i del pensament del P. Lluís Duch?

Crec que Lluís Duch és avui l'antropòleg de referència a Catalunya i a Espanya. Ha estat tota la seva vida un intel·lectual lliure que ha renovat el pensament antropològic i religiós d'una manera radical. En el meu article al llibre destaco la importància del seu pensament, sobretot des del punt de vista de la renovació del llenguatge antropològic, ètic i religiós. També he de dir que Duch té un estil que el fa accessible a qualsevol tipus de públic interessat en les qüestions que ell planteja.

Com definiria l'antropologia de Lluís Duch?

És una antropologia de l'ambigüitat. A diferència dels que pensen que l'ésser humà és bo o dolent per naturalesa, Duch diu que som ambigus. Des del punt de vista religiós és fonamental la *paràbola del bon samarità* (Lc 10,30). Mai no sabem què és ètic, ni què és cristià, en abstracte, perquè tota ètica i tot cristianisme només són vàlids si es viuen en situacions concretes. El samarità és ètic perquè es fa responsable del dolor de l'altre.

Oscar Bardají i Martín

Festa de la Mare de Déu de l'Horta

L'ermita d'Ivars d'Urgell va acollir la celebració de la XXVII Festa de la Mare de Déu de l'Horta, el passat 4 de setembre. La diada va iniciar-se amb una missa concelebrada per Mn. Ignasi Navarri, Secretari General i Canceller de la diòcesi d'Urgell i Mn. Uriel Álvarez, Rector de la Paròquia.

Mn. Ignasi Navarri, en l'homilia, va destacar l'important paper de la Mare de Déu com a intercessora nostra davant el Pare del cel. Va lloar la tasca de l'Associació, destacant entre altres l'edició del tríptic de butxaca que ha editat amb la història de l'ermita, els goigs, la imatge de la Mare de Déu de l'Horta i les pintures del cambril, agraint també als assistents que mantinguin tan viva la fe i la devoció a la Mare de Déu de l'Horta, com es demostra en aquesta festa que ja fa 27 anys que se celebra cada primer diumenge de setembre i que congrega tants devots d'Ivars i de fora vila.

Trobada de Catequistes a La Seu d'Urgell

Uns vuitanta catequistes i preveres van participar a la Trobada Diocesana de Catequistes d'inici de curs, que es va celebrar el passat dia 24 de setembre, a la Residència de la Sagrada Família d'Urgell de La Seu, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives i pel Delegat diocesà de catequesi, Mn. Antoni Elvira. Com a ponent convidat hi va assistir el Delegat de Catequesi de Mallorca, Mn. Antoni Vadell, que va parlar sobre el tercer quadern de catequesi publicat recentment, «Jesús és el Senyor».

Mons. Vives centrà la seva intervenció introductòria en la necessitat que la catequesi sigui sempre expressió de la comunió eclesial amb el magisteri del bisbe com a «pedra de toc» que garanteix l'autenticitat de la missió de tot cristià, així com també amb el rector que té la responsabilitat de la comunitat parroquial i amb els altres fidels amb qui es vol viure en fraterna comunió. Tot fent referència a la recent Jornada Mundial de la Joventut a Madrid i al viatge a Alemanya de Benet XVI, l'Arquebisbe d'Urgell convidà a estar atents a l'acció de Déu en el nostre temps per tenir motius fonamentats d'esperança: «Podem sentir el goig de ser membres de l'Església, perquè l'Església és jove i està viva. Potser l'Església del futur serà més minoritària, però no per això irradiarà menys la fe ni serà menys llevat en el món.»

Mn. Toni Vadell, abans d'entrar en la descripció dels continguts i de la forma del nou llibre que es posa a disposició dels catequistes a partir d'aquest curs, deixà clar que «si no hi ha un catequista enamorat del Senyor, de res no serveix el llibre» i que, més que preparar per a la primera comunió o per a la confirmació, el catequista ha d'ajudar els infants i adolescents a entendre i a fer seva la vida cristiana en el seu conjunt.

Trobada per la Pau a Munic

L'Arquebisbe d'Urgell i Co-príncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va participar a la Trobada Interreligiosa per la Pau celebrada a Munic (Baviera, Alemanya), de l'11 al 13 de setembre, organitzada per la Comunitat de Sant'Egidi i l'Arquebisbat de Munic, sota el lema «Urgits a viure junts. Religions i cultures en diàleg». El dia 11 al matí, l'Arquebisbe Joan Enric va concelebrar, a la Catedral de Munic, l'Eucaristia d'obertura presidida pel Cardenal Reinhard Marx. A la tarda, va participar a la cerimònia en memòria de l'11 de setembre 2001 a la Mars-tallplatz i a l'Assemblea inaugural a la Residenz Herkules-saal, presidida per Ursula Kalb, Presidenta de la Comunitat de Sant'Egidi a Alemanya. Durant l'acte es va llegir el missatge del Sant Pare per a la trobada, en què afirma: «Hem d'aprendre a viure no els uns al costat dels altres, sinó els uns amb els altres; és a dir, hem d'aprendre a obrir el cor als altres, a permetre que els altres participin de les nostres joies, esperances i preocupacions. El cor és el lloc en el qual el Senyor se'ns acosta.»

Mons. Vives va participar com a ponent a dues taules rodones: «Europa i la seva missió en el món», i «Jueus i cristians, del diàleg a l'amistat», i va visitar el camp de concentració de Dachau.

LA PLETA

Benedicció i inauguració Casal Manyanet a Tremp

L'església parroquial de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp s'omplí de gom a gom, el passat 10 de setembre, en la celebració de la Missa en honor de Sant Josep Manyanet, amb motiu de la benedicció i inauguració de la remodelació del Casal Manyanet de Tremp. Una estona abans, la banda de música del Col·legi Pare Manyanet de Barcelona havia ofert un concert a la mateixa Basílica.

La Missa fou presidida per l'Arquebisbe Mons. Joan-Enric Vives i concelebrada per 35 sacerdots diocesans i Fills de la Sagrada Família, amb la presència del Vicari General de la diòcesi, l'Arxiprest, i el P. General i tots els membres del Consell General de la Congregació.

En la seva homilia l'Arquebisbe, a les vigílies del començament del nou curs i tot recordant el primer col·legi de la congregació obert a Tremp pel Sant Fundador, va parlar de la pedagogia natzarena-familiar

de Sant Josep Manyanet i les seves principals característiques. Va posar en relleu, tot citant paraules textuales del P. Manyanet: «Cal fer atenció a la cultura del cor i de la intel·ligència per assegurar la formació integral de la persona... La font inspiradora de tota la vida de Sant Josep Manyanet i també de la seva pedagogia fou la vida de la família que formaren Jesús amb Maria i Josep a Natzaret. Josep Manyanet, tot mirant l'exemple de la Sagrada Família, va voler fonamentar la societat sobre el matrimoni i edificar el futur de la família sobre l'educació dels fills, dels pares i dels mateixos esposos.»

Acabada l'eucaristia i l'ofrena floral al Sant, l'Arquebisbe, acompanyat per l'Alcalde de Tremp, Víctor Orrit i nombrosos fidels es van dirigir a la casa natal de Josep Manyanet, situada al carrer Peresall, i va beneir les noves instal·lacions el P. General Jesús Díaz.